

L É P C S Ő K

VIII. évfolyam 5. szám

2008. május 4.

**Kerepesi Római Katolikus Plébánia
2144 Kerepes Templom u. 17.**

A tartalomról: Szóvirágok anyák napjára

Moha bácsi meséi - A kibékülés

Májusi köszöntő

A Szentháromság

Mária műve - Fokoláre mozgalom

Szentmise szándékok május hónapban

1. +Szülők, +Nagyszülők és +Mária testvér
2. Jézus Szent Szívének tiszteletére - engesztelésül
3. A Rózsafüzér Társulat 16. (Rusznaykné) csoport élő Tagjaiért
4. +Kiss Sándorné, férje +Kiss Sándor és +Sándor fiuk (8.00)
Az egyházközség Híveiért (11.00)
Hálából - élő Családtagokért (19.00)
5. +Gubcsó Mihály, +Felesége és összes +Hozzá tartozó
6. +Kundra Tivadar, és +Fia
7. +Kundra Sándor, +Felesége és +Hozzá tartozók
8. +Szülőkért - hálából
9. +Molnár István, +Szülei
10. +Hornyai József
11. +Madarász Jánosné, +Férje és összes +Hozzá tartozó (8.00)
..... (11.00)
+Szalai János, és +Szülők (19.00)
12. A Györffy és a Berkics család +Tagjai (8.00)
+Vágó János, +neje Rusznayk Julianna és összes +Hozzá tartozó (19.00)
13. A Bercsik és a Pálffy család élő tagjai
14. A Rózsafüzér társulat 19.(Gróf Gáborné) csoportjának élő Tagjai
15. A Rózsafüzér társulat 19.(Gróf Gáborné) csoportjának +Tagjai
16. +Ellenbacher Mihály, +Szülei és összes +Hozzá tartozó
17. A Stógl és a Kundra +Szülők, +Nagyszülők és +Hozzá tartozók
18. Az ELSŐÁLDÓZÓK és Családtagjaik (8.00)
+Dávid Gyula (11.00)
+Hajósi Károly (19.00)
19. +Oravetcz Mihályné, +Férje, menyük +Máté Tünde és összes +Hozzá tartozó
20. A Rózsafüzér Társulat 20. (Hovanyeczné) csoport élő Tagjaiért
21. +Stógl Mihály, +Felesége és +Hozzá tartozók
22. +Sárvári Mihály, +Felesége, és +Hozzá tartozók
23. Szabóné +Iványi Judit
24. Szent Rita tiszteletére
25. +Szeder János, +Kriger István és +Borbély Pál (8.00)
+Meleg Gábor 3. évf. (11.00)
Hálából - 15. házassági évfordulón (19.00)
26. A Rózsafüzér Társulat 20. (Hovanyeczné) csoport +Tagjaiért
27. +Mikó István 4. évf., Mikó és Benkó +Szülők és összes +Hozzá tartozó
28. Élő Családért és gyermekáldásért
29. A Rózsafüzér Társulat 28. (Heikné) csoport élő Tagjaiért
30. A Rózsafüzér Társulat 28. (Heikné) csoport +Tagjaiért
31. +Id. Zászlósi Béla és +Szülei

Májusban hétköznap a szentmisék 19.00 órakor kezdődnek, előtte 18.30-tól litánia!

Gondolatébresztő ... Szóvirágok anyák napjára

Váratlanul érkeztem haza. *Nem haza*, vagyis nem a családomhoz: a feleségemhez és három gyerekemhez, *hanem haza*, a szülői házba, ahol a bátyám meg én felnőttünk, ahol szemünk rányílt a világra, ahol tizennyolc éves koromig éltem, ahová aztán is hazajártam albérléteimből, majd idővel a mi családi otthonunkból az én családi otthonomba, ahol tizennyolc éve már csak anyám nyithatja az ajtót - már ha meghallja, hogy csöngetek. Ha az unokáival jövök, azok mindig teleharsogják a visszhangos lépcsőházat, ezt meghallani, mint mondani szokta, nem kunszt egy nagymamának. De ha egyedül érkezem, váratlanul, és nem felejem otthon az *itthoni* lakáskulcsomat, alig nyitom meg az ajtót, ő ott áll az előszoba közepén, mintha várt volna. Lehet, hogy folyton vár?

Összemosódott időben élek. Néha kifejezetten meglep, hogy - bár elmúltam negyvennyolc éves - ősz, öreg néni az édesanyám: sugárzó fiatal nő és bölcs, nyugodt, középkorú asszony képeit őrzöm ugyanis róla magamban, emlékezetem bármikor fellapozható fényképalbumában, s ha az autóból kiszállva elfelejtek szemüveget váltani, és hosszabban matak a kulccsal a zárban, akkor egy csontsovány öregasszony áll a nyíló ajtó mögött.

"Olyan rozoga vagyok", szakadt ki belőle a nagyon ritka panaszszó legutóbb, mosolyogni próbált, de fia rutinos riporterri keresztkérdései alatt megtörve nagy nehezen bevallotta, hogy napok óta újra magas láza van, begyulladtak az izületei, negyven-ötven évvel ezelőtt nem hiába fagyoskodott annyit a befűthetetlen, falu végi házban: a háborús és a következő éveket, ha akarná, se tudná elfelejteni, minden apró mozdulatra újra fájnak. De küzd, összeszorított fogakkal, "nem, nem hősiesen, de talán becsülettel", két fia, hat unokája és egy dédunokája - vagyis az ő életük könnyebbítésének (szeretetből és az egi angolkisasszonyoknál életeszménnyé lett kötelességérzetből eredő) igyekezete - tartja talán csak életben.

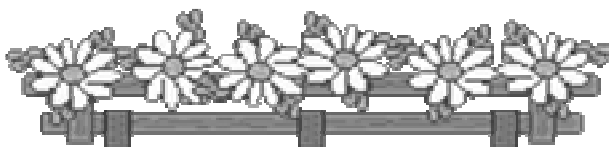
"Olyan rozoga vagyok, kisfiam", mondta legutóbb, *nem baj, majd én összetartalak*, válaszoltam, mert hát valamit válaszolni kellett, átkaroltam, de tényleg vigyáznom kellett, nehogy én roppantsam össze, közel száz kilóm szeretetrohamával rátörve az ő negyvenkilós törekénységére. Józan öregasszony az édesanyám, tudja - ha nem is mondja -, nem egészen véletlenek ezek az "éppen erre jártam" felkiáltással beköszönő, a korábbiaknál gyakoribb váratlan látogatásaim. Igaza van. Csak abban téved, hogy ez valamiféle "áldozat", vagy szerényebben szólva amolyan "fiúi kötelesség" volna a részemről. Nem, ez - a szolid szorongást követően - öröm: hogy *viszonylagos* egészségben találom. Hogy újra meg újra megtalálom. Hogy itt van - nekem. Hogy visszatérhetek a közelebből talán meg sem határozható forráshoz. Ha csak hétköznapi apróságokról beszél is - mert az utóbbi harminc évben sosem próbál nevelni már -, én újra hallok néma vagy másról beszélő szájáról mindazt, amit tőle megtanultam (vagy még mindig nem tanultam meg), tehát valahogy mégis mondja, mert, úgy látszik, mondania kell. Ha nem a szája, a lénye mondja, törekény, összetört teste és zaklatott idegrendszere mindennapi újbóli összerendezésével, azzal a hősies erőfeszítéssel, amellyel fáradsága, elnyugodni vágyása ellenére is mindennap fölkel - hogy életben tartsa magát. Amivel engem is éltet. Nekem ad, negyvennyolc év óta újra meg újra életet, mert azt, úgy látszik, nem egyszer kell adnia egy anyának, hanem napról napra, életfogytiglan.

Mostanában kezdem tanítgatni korai tizenéves gyerekeimet, hogy a születésnapjukon ne csak várjanak, hanem maguk is adjanak ajándékot: egy szál virágot az édesanyjuknak. Amikor erről beszélek nekik, látom: értik, mire gondolok. Jövőre talán már el se felejtik. Nem úgy, mint én, mikor most, legutóbb otthon jártam. Fölvittem szerény vinnivalómat, de a kocsi csomagtartójában maradt a néhány szál virág. Merthogy nemrég volt a születésnapom.

Hát legalább most itt ez a néhány szóvirág.

Isten éltesen, édesanyám!

(K T)

Hazai hírek, programok

CANTUS PLANUS HANGVERSENY - Május 9. 19 óra

Helyszín: Kelenföldi Szent Gellért Plébániatemplom (Budapest. XI., Bartók Béla út 149.) Idén második alkalommal rendezzük meg a Cantus Planus hangversenyt a Bárdos Lajos Zenei Hetek keretében. A cantus planus a középkori egyszólamú liturgikus ének összefoglaló neve. Több, mint 1500 évig mind a nyugati (római), mind a keleti (bizánci, örmény, kopt, szír) egyházak szertartásainak a zenéje, amely részben a mai napig megőrződött. Legismertebb képviselője a gregorián ének. Valamennyi cantus planus stílus közös vonása, hogy központi szerepet tölt be a szent szöveg kifejezése zenei-retorikai eszközökkel.

PÜNKÖSD EURÓPA FELETT - BUDAPEST FELETT

Imádság a városért, az országért és Európáért 2008. **május 11-én** Pünkösddvasárnap a Gellért-hegyen, a Sándor utca és a Hegyalja út sarok felett a Víztoronynál. Közös imádság 16 órakor, Szentmise 17,00 órától. A Szentmisét bemutatja dr. Udvardy György püspök atya

„ÉNEKELJÜNK EGYÜTT” - Május 12. Pünkösdpént

a Budai Ciszterci Szent Imre Plébániatemplomban (Budapest, XI., Villányi út 25.) a 18 órai szentmise keretében LOTTI: MISSA BREVIS Közreműködik a Bárdos Lajos Kamarakórus 19 óra RENESZÁNSZ ÜNNEPI KÓRUSHANGVERSENY (Tisztelgés a reneszánsz – modális harmóniak tudós kutatója, Bárdos Lajos előtt)

ÉLŐ RÓZSAFÜZÉR ZARÁNDOKLAT

A Mária Rádió támogatásával idén is lesz Élő Rózsafüzér Zarándoklat Budapest körül. A Városmisszió szellemiségében 9 szakaszban gyalogoljuk körbe a fővárost. **2008. május 17-én** várjuk a zarándokolni vágyó testvéreket az idei indulási pontokon: Máriabesnyőn, Csillaghegyen, Farkasréten, Soroksáron és Rákoskeresztúron. E békés, jókedvű, imádságos együttléttel újabb lépést tehetünk egymásért, a városért és a környékért. Részletesebb információk a templomokban kihelyezett plakátokon, valamint a www.elorozsafuzer.zarandoklat.hu honlapon találhatók.

A BIBLIÁRÓL A BIBLIA ÉVÉBEN

Biblikus konferenciát tartanak, a Biblia évében a Központi Papnevelő Intézetben **május 21-én** Tarjányi Béla professzor szervezésében.

A SZENT ISTVÁN TÁRSULAT ELŐADÁS-SOROZATOT RENDEZ

a Bibliáról a Pázmány Péter Katolikus Egyetem dísztermében (Budapest, VIII., Szentkirályi u. 28.) neves előadók részvételével. A **május 26-án** 18 órakor kezdődő előadást Náray-Szabó Gábor egyetemi tanár, az MTA könyvtárának főigazgatója tartja. Címe: A Teremtés könyve és az evolúció.

Mécs László: Vadócba rózsát oltok, hogyan szebb legyen a föld

Május. Rózsálló reggel. Remény, ígéret, harmat.
A szélbe füttyörésem a hajnalos vigalmat.
Kószálni jött ma kedvem: apostolok lovára
kapok s vaktában érek egy messzi kis tanyára.

A kakas még az ólban pitymallatot rikongat,
az égbe fűrt pacsirta fittyet hány éji gondnak,
dalától messze rebben bimbóról bánat, szender.
A ház előtti kertben a kis padkán egy ember.

Apokaliptikus, vad formája és nézése:
a fél szemére vak és helyén gödör van vésve,
haja nyíratlan, félősz, bozontos, mint szakálla,
bakancsa és kabátja dróttal van összezárva.

A reggelt ráköszöntöm, mert testvér-mód kíváncsi
vagyok sorsára s kérdelem: Mi jót csináljat, bácsi?
Zord, bömbölő beszéde minden zugot betölt:
"Vadócba rózsát oltok, hogy szebb legyen a föld!"

Nagy kert. S amerre nézek, száz rózsza rózsza hátán,
ráfutva fára, falra, ribizkén ül, salátán,
vad összevisszaságban, befonva minden ösvény,
s bimbó bomol belőlük özönnel, egy se fösvény.

Köztük ül, szemezget e félszent, félig örült
s beszélni kezd, lemetszve egy vadhajtat a törül:
---Az Élet mosolyogva száguldott hajnal-hintón,
harmatja, csókja égett minden új ember-bimbón:
s diplomáták, bitangok öt évig kaszabolták
ágyékok szép vetését... a földet letarolták...
fiam, szemem kilőtték... s mit elrontottak ők:
vadócba rózsát oltok, hogy szebb legyen a föld!

Most konferenciáznak a nagy szélhámosok,
hogyan csírában megöljék, mi újra él, mozog...
S míg lakomákon dőzsöl, ki milliókat ölt:
vadócba rózsát oltok, hogy szebb legyen a föld!"

Testvéri szájalomból a szívem rádorombol:
Bátyám, én lelket oltok az evangéliumból,
midőn kobzom jóságos zenéjű verset költ:
vadócba rózsát oltok, hogy szebb legyen a föld!

A tücsök és az 50 centes

Egy indián ellátogatott New Yorkba a barátjához. Sétálni indultak a Broadway-n. Az indián nehezen viselte a járművek zaját, az utcákon özönlő tömeg moráját. Egyszer csak megtorpant, megragadta a barátja karját, és fülébe súgta:

- Hallod te is, amit én hallok?

- Persze. Hallom az autók dudálását, a buszok dübörgését, a gyalogosok beszédfoszlányait...

- Nem, nem. Itt valahol egy tücsök ciripel.

- Az lehetetlenség! Biztosan tévedsz, a belvárosban sajnos már régen nincsenek tücskök. De ha ide is tévedt volna egy, ebben a zajban úgysem hallaná az ember - felelte türelmetlenül a városi barát.

De az indián óvatosan széthajtotta az egyik ház falára kúszó csenevész vadszőlő levelét, és lám, egy tücsök lapult mögötte.

- Persze, persze, mert neked indián származásod miatt kifinomultabb a hallásod... - jegyezte meg józanul a barátja.

- Nem érted, miről van szó! - volt a válasz. - Adj egy 50 centes érmét!

Amikor megkapta, a földre ejtette a pénzt. A körülöttük tolongó járókelők közül többen megtorpantak, még azok is, akik néhány lépéssel arrébb voltak már, és kíváncsian keresték szemükkel a járdán az érmét.

- Érted már? - kérdezte az indián a barátját. - Ennek a pénzdarabnak a csörrenése sem hangosabb, mint egy tücsök ciripelése.

A fehér emberek füle ezt mégis meghallotta.

Tudod, az ember mindig azt hallja meg, amire megtanult figyelni.

G y e r m e k o l d a l**Leszkai András : Moha bácsi meséi
A kibékülés**

Meséltem nektek már Laláról. Arról a törpécskéről, aki ellopta tőlem egy vásáron kedvenc játékpójacámat, Csinn-csinn. Én ugyan nem szakítottam meg vele a barátkozást, őt azonban bántani kezdte egy idő múlva, hogy tudom róla: lopott. Kerülte hát az együttlétet velem, s minthogy a törpeházi gyerekek alamuszinak tartották, ismét pajtás nélkül lézengett. Én persze most sem nyugodtam bele az elhagyatottságába, és elhatároztam, hogy ha tőlem visszahúzódik, szerzek neki más barátot. De nemsokára úgy látszott, hogy nélkülem is hozzájut.

Szomszédjuk, Handabandi, éppen egyidős volt Lalával. Reménykedtem hát benne erősen, hogy Lala és Handabandi - már csak a szomszédság következtében is - szorosan megbarátkozik egymással.

A hetek azonban teltek-múltak, és semmi jelét se láttam a barátkozásuknak. Egy délben tehát, amikor az iskolából hazajövet mindnyájan elkészöntünk egymástól Törpeháza főterecskéjén, megmarkoltam a jobb kezemmel Handabandi gallérját, a ballal Laláét, becípelttem őket az utcácskájukba, s ott így szóltam hozzájuk:

– Tisztelt tökfilkók! Óriási ostobaságot követtek el vele, hogy nem vagytok gyakrabban együtt. Hogy a vizet együtt kéne hordanotok este a forrásról, az olyan magától értetődő, mint az, hogy a szátokba dugjátok a kanalat, nem pedig a fületekbe. De segítenetek kéne egymásnak fontosabb dolgokban is. Láttam, hogy mindegyikőtöknek van egy kis konyhakertje. De azt is láttam, hogy te Handabandi, meg ne sértődjél, hatökör vagy a kertészkedéshez. Te azonban Lala, majdnem akkora művésze vagy a zöldségtermesztésnek, mint egy májusi zápor. A számtan terén viszont éppen fordítva áll a dolog. Ami Handabandinak a kisujjában is elfér, az, csodák csodájára, nem tud helyet szorítani magának Lala terjedelmes buksijában. Ha tehát van egy csöpp eszetek, akkor átjárogattok egymáshoz, és eltüntetitek egymás kertészeti és számtantudományi hiányait.

Elhallgattam, és vártam, hogy feleljenek. Válasz helyett azonban mindketten csodálkozva néztek rám, aztán Lala szó nélkül átment az utca túlsó oldalára, és lépegetni kezdett hazafelé. Utánafutottam:

– Megbolondultál? Miért akarsz elmenni? Rám bámult:

– Komédiázol, vagy igazán nem tudod, hogy Handabandi meg én örök haragban vagyunk? Handabandi egy este szándékosan nekilódította a vödrét a vödörnek, hogy ömöljön ki a vizem. Soha többé nem szólok hozzá. Ráripakodtam Lalára:

– Ostobaság! Várj egy kicsit! - visszafutottam Handabandihoz: - Lala valami összeveszésről beszél. Gyere oda hozzá, tisztázzuk! De Handabandi megrázta a fejét:

– Nem megyek. Lala egy este szándékosan nekilódította a vödrét a vödörnek, hogy ömöljön ki a vizem. Soha többé nem szólok hozzá.

Most már ráripakodtam Handabandira is: – Tüstént gyere oda, és béküljete ki!

– Nem mehetek, Moha. Fal van köztünk. Futottam vissza Lalához:

– Légy te okosabb! Gyere oda! De most már ő is Handabandi butaságát szajkózta:

– Nem mehetek. Fal van köztünk. Álltam az utcácska közepén, és szidtam őket:

– Nincs is semmiféle fal, ti tökfűjek! De ha ti falat éreztek egymás között, hát döntsétek le egyesült erővel. Mert remélem, abban egyetértetek, hogy segítenetek kell egymásnak a víz-hordásban, a számtanban, a kiskertben. Hiszen ugye, egyetértetek benne, hogy a jótettek a fontosak?

Erre már választ sem kaptam. Hátat fordítottak nekem, és hazamentek. No, puff neki! Azt hittem, pajtásokat kell barátokká tennem, s kiderült, hogy kettős héjú a mogyoró: haragosokból kell előbb pajtásokat mesterkednem. Törtem hát erősen a kobakom, s egyszerre csak föl is villant benne a megoldás: eszembe jutott, hogy mi az, amiben a két haragos egyetért. Volt nekem akkoriban egy kedves szórakozásom. Ha leküldött édesanyám a völgybeli falucskába, nem mentem ám gyalogolva az erdei úton, hanem végiglépegettem azon az utacskán, amelyiken Laláék laktak, a végén lekuporodtam a fűbe, és összegömbölyödtem, akár egy sündisznócska. Ott kezdődött ugyanis a lankás hegyoldal, amelyen nagyszerűen le lehetett bukfencezni a völgybe, majdnem egészen a faluig. Gyakoroltam ezzel tornászi képességeimet is, hiszen valóságos akrobatamutatványnak is beillett az a legurulás. Legfőként azért szerettem így legurulni, mert sok helyütt ki sem látszottam a magas fűből, és azt játszhattam a zöld félhomályban, hogy surranó gyík vagyok, vagy kicsiny, fürge hal a tenger mélyén. Lala, ha éppen a kertjükben volt, és látta, amint ráhengeredem a lejtőre, sose mulasztotta el, hogy utánam ne kiáltson: – Bukfencező bolond! Bukfencező bolond!

Ilyenkor - két bukfenc között - vidáman visszaintettem neki, és a következő pillanatban már el is tűntem a szeme elől. Lala rossz tornász volt, kövérkés testalkatú, s minthogy ő maga még a vízszintes talajon is nehezen vetett bukfencet, abban keresett vigasztalást, hogy örömet bolondságnak nevezte.

A másik csúfolódás a hegy dereka táján, az erdő széléről szokott felém szállni. Ott volt a kedvelt játszóhelye Handabandinak meg pajtásainak, s ha észrevette Handabandi a magas fű mozgásán, hogy gurulok benne, egész kis versikéket rögtönzött a csúfolásomra:

A kis Moha legurult, mert az esze elgurult! Bukik föl s le a feje, lötyög benn a veleje!

Neki is oda szoktam inteni olyankor, fölemeltem egy pillanatra a fű fölé a kezem, s hengeredtem tovább. Handabandi jó tornász volt, láttam is nemegyszer, amint titokban próbálgatta a lebukfencezést a hegyről, de nem bírta megtanulni: öt-hat bucska után elterült.

Ez villant hát föl a kobakomban erős fejtörés után, ez a két csúfolódás. Bukfencező tudományomat irigyelték mindketten: a csúfolódás mindkettőjüknek fontos volt. Elhatároztam tehát, hogy ezzel döntetem le azt a képzeletbeli falat a két ostoba haragos között.

Kikémleltem egy délután, hogy mindketten odahaza vannak-e, aztán visszaosontam a főtercskére, és most már hangos énekszóval lépegettem el a kertjük előtt a lankás hegyoldal felé: Lal-lal-la, lal-lal-la, lal-lal, lal-lal, lal-lal-la!

Az volt a célom, hogy mind a ketten megtudják, közeledem, és mind a ketten kijöjjenek a kertbe csúfolódni. Lala tüstént ki is futott, és mohó tekintettel várta, hogy induljak. Mint-hogy azonban Handabandi még nem jött ki, úgy tettem, mintha jobb helyet keresnék, és közelebb lépegettem Handabandiék kertjéhez, teli tüdőből fújtam ismét a csalogató danát.

Végre kiszaladt Handabandi is, én villámgyorsan összegömbölyödtem, bukfenceztem lefelé, a két haragos pedig szinte ugyanabban a pillanatban kezdett rá a csúfolódásra. Lala megint

kiáltozta: – Bukfencező bolond! Bukfencező bolond!

Handabandi meg ezt: A kis Moha legurult, mert az esze elgurult!

Nagyon szerettem volna abbahagyni a buk-

fencezést, és meglesni őket, amint egymásra bámulnak, és egyszerre csak megjelenik arcukon a hajlandóság a kibékülésre. Szívesen kihallgattam volna azt is, melyikük szól először a másikhoz, miként kezdik el a beszélgetést az én bukffencezésem csepülésével, s hogyan térnek át más, egyéb beszéd tárgyra, de vigyáznom kellett: gyanút ne fogjanak, ki ne derüljön a turpisságom.

Nem is tekintettem vissza előbb, csak alulról, a völgyből. Mindketten a kertjüket elválasztó kerítés mellett álltak, egészen közel egymáshoz, és békésen beszélgettek. Én meg örültem és szomorkodtam. Örültem, hogy ledőlt közöttük az a bizonyos képzeletbeli fal, de szomorított, hogy nem a jószáguk, hanem a rosszóságuk döntötte le.

No, persze, barátság még nem jött létre közöttük. Már beszéltek ugyan egymással, de sem vízért nem jártak még együtt, sem az iskolába menet nem szóltak be egymásért. Kicsaltam hát őket újból és újból, majdnem minden délután, én ápoltam helyettük a kapcsolatukat. Nap-nap után egymás közelébe kényszerítettem őket a kertjük végében, s tán mindaddig összesen nem bukffenceztem le annyiszor, mint akkor két-három hét alatt. Sikerült is elérnem, hogy a harmadik hét vége felé már az iskolába is együtt jártak; ha megláttak engem, összesúgtak-búgtak, és kérdezték tőlem nevetve:

– Mikor bukffencezel megint, Moha?

Együtt voltak tehát most már sülve-főve, de én ennél többet akartam. Eddig csupán cimborákká bukffenceztem őket, márpedig az volt a célom, hogy barátok legyenek. Elkövetkezett tehát az én még nagyobb turpisságom ideje: egyik napról a másikra abbahagytam a bukffencezést. Kicsaltam őket a dalolásommal, s amikor már ott álltak egymás mellett a kertjük végében, akkor mosolyogva odaintettem nekik, és szépen lesétáltam a hegyoldalra.

És jól számítottam most is. Tíz nap sem kellett hozzá, s már hírért hallottam, hogy Handabandi átjár Lalához, magyarázgatja neki a számtant, és láttam is őket egy este, amint közösen vitték haza a forrásról a vödör vizet. Már-már odaszóltam nekik: szégyelljétek magukat, ti gézengúzok! Azért, hogy jót tegyetek egymással, nem voltatok hajlandók kibékülni, de bezzeg megteremtette köztetek a békét az ostoba csúfolódás! Ilyesfélét akartam mondani, de hallgattam. Hiszen nem az volt a célom, hogy megbántsam, hanem az, hogy barátokká tegyem őket.

És hogy igazi barátok lettek, az nemsokára ki is derült. Néhány hét múlva ugyanis nagyon

megkívántam egy kiadós gurulást a magas fűben, és elsétáltam az indulóhelyhez. A két fiú Handabandi kiskertjében dolgozott, s én odaszóltam nekik:

– Nem fogtok csúfolódni, ha lebukffencezem? Csodálkozva bámultak rám:

– Csúfolódni!

Aztán egymásra mosolyogtak, és már dolgoztak is tovább. Az igazi barátság ugyanis egyaránt fölvirágoztat kertet is, jellemet is.

Mosolyogtam hát magam is, összegömbölyödtem, ráhengeredtem a fűre, és már bukffenceztem is a lankás hegyoldalra lefelé. Nagyon jó kedvem volt, és ismét azt játszottam a zöld félhomályban, hogy surranó gyík vagyok, meg kicsiny, fürge hal a tenger mélyén.

A Szűzanya üzenete

Drága gyermekek! Ma újra arra hívlak benneteket, hogy **legyetek az Evangélium hordozói családokban**. Kicsinyeim, ne feledkezzetek meg a Szentírás olvasásáról. **Tegyétek látható helyre** és életetekkel tegyetek tanúságot arról, hogy hisztek Isten szavának és aszerint élték.

Közel vagyok hozzátok szeretetemmel és

Fiamnál mindegyikötökért közbenjárok. Köszönöm, hogy követtétek hívásomat.

Medjugorje, 2006. január 25.

Drága gyermekek! **Helyezzétek a családokban látható helyre a Szentírást és olvasásokat**. Így fogjátok **megismerni a szívből jövő imát** és gondolataitok Istenben lesznek. Ne feledjétek, hogy múlandóak vagytok, mint a mezei virág, amely messziről látszik, de eltűnik egy pillanat alatt. Gyermekek, bármerre is jártok, hagyjátok ott a jóság és a szeretet jelét, és Isten megáld benneteket bőséges áldásával. Köszönöm, hogy követtétek hívásomat.

Medjugorje, 2007. január 25.

II. János Pál pápa gondolatai

Az **ima** a legegyszerűbb módja annak, hogy Isten és az ő üdvözítő szeretete **mindig jelen legyen** a világban. Az Isten **rábízta** az emberekre saját **maguk üdvösségét**, rábízta az **Egyházat**, s az Egyházban **Krisztus üdvözítő erejét**. Rábízta az emberekre az egyes embert, s az emberek összességét is. Rábízta az egyes emberre az összest, az összesre az egyest. Ennek a tudatnak folyamatosan visszhangoznia kell az Egyház imádságában.

Az **imádságot** az a harc teszi **szükségessé**, amelyet azért vívunk, hogy a **jó győzedelmeskedjék** az emberben és a világban.

Ez az új evangelizáció, (...) az **érettebb egyházi közösségek** létrehozására irányul, melyekben fölragyog a hit, és teljes egészében megvalósul a **Krisztus** személyéhez és **evangéliumához való ragaszkodás**, a szentségi találkozás Ővele, és a szeretetben és szolgálatban bontakozó élet.

XVI. Benedek pápa gondolatai

Minden otthon **családegyházzá** válhat, ha a hitre alapozott családi élet **központja Jézus Krisztus**. Az Egyház ugyanis Isten családja.

Éppen az egyház evangelizáló küldetése követeli meg, hogy korunkban **ne csak hirdessék az evangéliumi üzenetet**, hanem az **mélyen hassa át az emberek gondolkodását és viselkedését**.

Májusi köszöntő

Tizenhét évesen az angolkisasszonyok rendjébe léptem, ahol a felosztás miatt csak három hónapig maradhattam. Tehát semmilyen fogadalmat nem téve haza kellett mennem szüleimhez. Aztán férjhez mentem. És így lehettem Isten kegyelméből egy pap fiúnak az édesanyja. Fiamon kívül megajándékozott a Jóisten egy leánnyal, aki orvos. Egyik gyermekem a test, másik a lélek orvosa lett.

Sok múlik egy édesanyán, hogyan foglalkozik a gyermekeivel. Ez meghatározója lehet felnőtt életüknek. Azokból a gyerekekből lesz igazán jó ember, és hitűkhöz ragaszkodó keresztény, akiket kiskorukban a szülők mintegy beleneveltek a hitbe, a Krisztushoz való ragaszkodásba, mert ez életüknek meghatározó részévé válik.

Úgy érzem, akiknek életet adtam, azokért felelős vagyok egész életemben. Ahol tudom, segítem őket. Isten megadta a kegyelmet, hogy a fiam mellett lehetek, így egyszerre szolgálhatok az egyházban, és segíthetem az ő munkáját is. Hiszen, ha mindig rend van körülötte, s nincs gondja az élet hétköznapi dolgaira, akkor több ideje marad a lelkipásztori munkára. Ezenkívül nagyon jó osztózni az örömeiben, gondjaiban, csak egy dologra kell nagyon vigyázni egy pap édesanyjának, hogy soha a szigorúan vett lelkipásztori munkába bele ne avatkozzék.

Sokszor fordulnak az én fiamhoz szeretetért olyan gyerekek, akiknek nincsen megértő családjuk, s adódnak olyan esetek, amikor én talán jobban tudok segíteni, mint ő. Orvoshoz vinni egy beteg gyereket, enni adni heteken, hónapokon át egy elhagyatott embernek, beteget látogatni - mindezekkel a fiam munkáját segíthetem.

Nagy öröme a fiamnak a fiatal házasokkal való foglalkozás, akikkel szintén lélekben Istenhez egymást közelebb segítik. Havonta egyszer találkoznak itt a plébánián, negyedévente a leányfalui lelkigyakorlatos házban, ahová a gyermekeiket is elviszik. Lassan már harminc gyerek lesz, akik szüleik példája nyomán belenőnek az egyház életébe.

A fiam több mint húsz éve pap. Igaz, hosszú ideig szó sem volt arról, hogy pap lesz, bár nagyfiúként is járt ministrálni, együtt mentünk a templomba, de mindig valami olyan felé vonzódott, ami a természettel kapcsolatos. Szinte döbbenetként ért engem, amikor egy szép napon elém állt, még gimnazista korában, hogy ő pap szeretne lenni. Nem mintha nem örültem volna neki, csak úgy éreztem, hogy ez talán fellángolás, ezért arra kértem, hogy jól gondolja meg a dolgot.

Azt mondta: sokat gondolkodott rajta. Akkor megbeszéltük, hogy olyan sok mindenről kell egy papnak lemondania, hogy bizony nagyon meg kell fontolni azt, vajon lesz-e ereje mindig az igaz úton járva, tanúságtevően élni, mert ha nem ezt teszi, nincs értelme az egésznek.

A papszentelés valami mérhetetlenül nagy kegyelmekkel jár. Azt nem tudom leírni, azt át kell élni, hogy amikor az Úristen az én fiamat választotta szolgálatára, az

milyen megindítóan nagy dolog, és végtelenül hálára kötelez. Ugyanezt érzem minden szentmisén, amikor látom azt, hogy a végtelen fölségű Isten leszáll a földre az ő imádsága, az ő kérése, az ő keze nyomán, az Úrfelmutatáskor.

A másik, amit valami végtelenül nagy dolognak érzek, hogy nincs az a hatalom ezen a földön, amely akkora lenne, mint amit az Úr Jézus adott a papoknak: az oldás és kötés hatalma. Oly nagyszerű lenne, ha minden ember átérezné, milyen jó dolog az, hogy a szentgyónás segítségével mindent lerakhat, amit elrontott, az Úr megbocsátja, és újra lehet kezdeni tisztán, jó szándékkal, Isten kegyelméből, egy szebb, jobb, felemelőbb életet.

A plébánián sok munka, gond halmozódik fel, és ha olyan gondok jönnek, amelyeket emberi erővel mi megoldani nem tudunk, akkor jön az imádság. Tudjuk, hogy az ima erejével Isten mindenkor meghallgat minket, segíteni fog, és érezzük azt a mérhetetlen sok kegyelmet, amelyben részesíti a fiamat, aki életét az Isten szolgálatának adta, s rajta keresztül engem is. Nos, így én is azt hiszem, hogy be tudom tölteni Isten segítségével anyai hivatásomat.

Osztie Zoltánné

Kun Erzsébet: Családmesék – A szeretet tankönyve – c. kötetéből:

Párbeszéd a szeretetről

- Tulajdonképpen hogy terem a szeretet? – kérdeztem egyszer anyát.
- Magról vetik – nevetett rám.
- És honnan szerzik hozzá a magot?
- Nem kell azt szerezni. Belőlünk, magunkból pereg. S megfogom a tenyér simogatásában, a szem pillantásában, minden ölelésben.
- Öntözni nem is kell?
- Dehogynem. Jó szóval.
- Nem könnyel?
- Ments ég! A könny sós, és a só kimarja a kis szeretetpalánta hajtásait.
- Hát palántázni kell a szeretetet?
- Palántázni bizony. Elültetni még szikes talajba is. Mert ha nem terem szeretet, kihűl a föld.
- Úgy érted, hasztalan a nap heve, ha belülről nem fűt semmi se?
- Igen, így értem, mert emberközponit világban élek, és emberként gondolkodom.
- Elsősorban mi hát a szeretet?
- Biztonság. Ha szeretnek és szeretsz, mindig van szövetségeseid.
- És mi a szeretet másodállásban?
- Erő. Ha feltöltődsz vele, könnyebbnek érzed a batyut, mit az élet a válladra rakott. Szeretni mégsem mindig boldogság. Néha gyötrellem.
- Az élet már ilyen. A mohamedán szőnyegszövők, ha elvették a mintát, meg sem kísérlék kijavítani a hibát, mert tudják, hogy csak Allah tökéletes.
- Mégis érdemes szeretni?
- Csak azt érdemes.

A Szentháromság

állítólagos székelőföldi nevén „kicsi pünkösöd”, a pünkösöd ünnepét követő első vasárnap.

A pápák sokáig vonakodtak, hogy külön ünneppel is megszenteljék, hiszen a hittitok magasztalása minden nap, minden istentiszteleten, minden imádságban előfordul. Hazánkban már Kálmán király elrendelte éppen a mai időpontban a Szentháromság ünnepének megülését. Nyugaton később terjed el, és csak 1334-ben válik egyetemesen kötelezővé.

A Szentháromság kultusza a Tridentinum nyomán bontakozó barokk vallásosságban új hangsúlyozáshoz jut. Ez az egyházművészetben és az egykorú városképen is visszatükröződik: a Szentháromság misztériuma, az istenség misztikus szintézise, teljessége megfelelt a barokk hierarchikus szellemének, sumázó készségének.

Szentháromság tiszteletére szentelt templomaink már a középkorban föltűnnek, de a XVIII. században, a pestisjárványok szorongásai között a patrocínium egyenesen korjellemzővé válik. A Szentháromság képszerű ábrázolása csak megközelítően, szimbolikus eszközökkel lehetséges.

Általában három eggyé váló, kifejező formaelem a Szentháromság titkának legalkalmasabb ábrázolása, elképzeltetése. Ez legegyszerűbb alakjában háromszög, amely vagy a sugárzó Napot, az istenség archaikus jelképét keretezi, vagy pedig szemet fog közre, amely a híveket a mindeneket lát, megítélő, mégis gondviselő Úrra, a Szentháromság egy Istenre emlékezteti: őbenne élünk és mozgunk, előtte járunk.

Alig van barokk templomunk, amelynek homlokzatán, szószékén, oltárain ez a sugárzó nappal ábrázolt Szentháromság-szimbólum ne tűnnék szemünkbe. Az egri minorita templom remekbe faragott padjainak előzékein fadomborművek, amelyek háromszögbe vésett szemet, illetőleg kagylót ábrázolnak. Ez utóbbi Ágoston legendájára emlékeztet: a tenger partján sétáló, Szentháromság titkán töprengő püspököt mennyei gyermek figyelmezteti az emberi megoldás reménytelenségére, amikor kagylóval akarja a tenger vizét egy gödröskébe átönteni.

Ez a barokk szakrális szimbólum: a háromszögbe foglalt sugárzó nap oltalmazó céllal fölkerül a házak homlokzatára, kapubejáratokra, más helyekre is, és több vidéken egészen elnépiesedik, népművészeti motívummá válik.

Jogi sarok

Kiadványunk következő megjelenésével szerkesztőségünk „Jogi sarok” rovatot kíván rendszeresen megjelentetni, ahol felkérésünkre Dr. Fila László ügyvéd áll kedves olvasóink rendelkezésére. Jogi problémáikkal kapcsolatos kérdéseiket szerkesztőségünk címére kérjük beküldeni. Ezen túlmenően, a plébánia felkérésére Dr. Fila László ingyenes jogsegélyszolgálatot lát el minden hónap utolsó péntekén, telefonon történő bejelentkezést követően. Telefon: 06-30-862-3015, cím: 2144 Kerepes, Szabadság út 90.

Dr. Fila László

ÜGYVÉDI IRODÁJA ELKÖLTÖZÖTT.

Az ÜGYVÉDI IRODA új címe: 2144 Kerepes, Szabadság út 90.

(A kerepesi HÉV állomással szemben, a JÓT EVŐ Étterem felett)

Az ÜGYVÉDI IRODA főként polgári jogi, vagyoni jogi, öröklési jogi, ingatlan ügyekben, elektronikus cégeljárásban (gazdasági társaság alapítása, módosítása stb.), tanácsadásban áll ügyfelei rendelkezésére.

Az ÜGYVÉDI IRODA elérhetőségei:

mobiltelefon: 06-30-862-3015, telefon/fax: 06-28-480-163, e-mail:
filalaszlo@fibermail.hu

Ügyfélfogadás:

Telefonon történő bejelentkezés alapján, vagy hétfőtől péntekig 11 órától 19 óráig.

Balágásra

"Nemes önbizalom, de ne
az önhittség
Rugói lelket nagy célra
feszítsék,
Legnagyobb cél pedig, itt,
e földi létben,
Ember lenni mindig,
minden körülményben."
(Arany János)

A plébániánkról jelentjük ...

⇒ **Május 4-én vasárnap** a 8 órai szentmise után az idei elsőáldozók szüleivel megbeszélés lesz a templomban.

⇒ **Május 12-én Pünkösdi hétfőn** rendezzük a már hagyományos egyházközségi napunkat. A Biblia éve alkalmából meghívott vendégünk lesz **Giovannini Kornél bábművész**, aki **az Irgalmas szamaritánus** bibliai történettel várja gyermekeket. A bábjátékos biblia jelenetbe a gyermekek is bekapcsolódhatnak. Zenei kíséret: Várgay Adrienn fuvola.

Szeretettel hívunk, mindenkit! A nap részletes programja a hirdetőtáblán olvasható!

⇒ **Május 18-án Szentháromság vasárnapján** lesz az elsőáldozás a templomban.

⇒ A gyermekek részére rajzpályázatot hirdettünk. A **pályaművek leadási határideje 2008. június 1.** Részletes információ a hirdetőtáblán található!

⇒ **Május 17-én** az **ÉLŐ RÓZSAFÜZÉR** zárandoklat 9. szakasza ez évben is Kerepesten fejeződik be, a templomban a 19 órai püspöki szentmisével.

Lelkiségi mozgalmak a Magyar Katolikus Egyházban

3. MÁRIA MŰVE - FOKOLÁRE MOZGALOM

A XX. század közepén, 1943-ban az olaszországi Trento városában született lelkiségi mozgalom (*a focolare* jelentése: családi tűzhely), amelyet a Katolikus Egyház később Mária Műve néven fogadott el.

Alapítója, az olasz tanítónő, **Chiara Lubich** a II. világháború alatt első társnőivel az óvóhelyen a Szentírás olvasása közben fedezte fel, hogy Isten végtelen szeretetére úgy válaszolhatnak, ha az Evangélium ígét tettekre váltják. Megértették, hogy a sokszor hallott szavak új, egyedülálló, egyetemes, mindenkire szóló üzenetet hordoznak. Az Igét élve teljesen megváltozott az életük, sőt, egyre többen csatlakoztak hozzájuk.

Mindnyájan megtapasztalták, hogy az Evangélium igaz, és Jézus - aki ott él az Őt és egymást szerető emberek közösségében - napjainkban is beváltja ígéreteit. Ezért sokan úgy érezték, hogy nem annyira egy mozgalommal, hanem a közöttük élő Jézussal találkoztak.

Több evangéliumi idézet jellemzi ezt az időszakot.

• Jézus szavára: „Kérjete, és adnak nektek” (Mt 7,7; Lk 11,9) - kértek a szegények számára, és Isten mindannyiszor elárasztotta őket minden jóval, amit elvittek azoknak, akik szűkséget szenvedtek. Így Trento szegénynegyedének felszámolásához is hatékonyan hozzájárultak.

• „Adjatok, és adnak majd nektek is” (Lk 6,38) - olvasták egy nap. Odaadták a rászorulóknak, amijük csak volt, és a sokszorosát kapták vissza. Bár az egész Evangélium elbűvölte őket, Jézus néhány ígéje különösen meghatározó volt számukra. Ilyen volt:

• Isten és a felebarát iránti szeretet.

• A kölcsönös szeretet, azzal a mértékkel, amit Jézus kért, hogy legyünk készek az életünket is odaadni egymásért.

• Befogadni és megszülni Krisztus lelki jelenlétét közöttünk (ahogyan VI. Pál mondta), melyet Ő ígért meg: „ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben...” (Mt 18,20).

• Megvalósítani az egységet a Szentháromság példájára, vagyis az emberek között olyan kapcsolatokat teremteni, amelyekben a különbözőség gazdagság, és mindenki személyisége a másik iránti nyitottságban és ajándékozásban bontakozik ki.

• Mindenekelőtt azonban Jézus főpapi imájának egy mondata ragadta meg őket: „Szent Atyám (...), legyenek mindnyájan egy, ahogyan mi.” Úgy érezték, hogy Jézus e vágyának

beteljesüléséért születtek, vagyis hogy hozzájáruljanak az egység megvalósulásához az emberek között.

Később a fent idézett evangéliumi igék lettek az alappontjai az egység lelkiségének, mely egyszerre személyes és közösségi út.

Fontos pillanat volt, amikor ráébredtek arra, hogy Jézus akkor szenvedett a legtöbbet, amikor fájdalmai csúcsán a kereszten az Atyától való elhagyatottságot átélve így kiáltott: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?” (Mt 27,46). Jézus itt mutatta meg leginkább irántunk való szeretetét. Benne találták meg az Istennel és a testvérekkel való egység kulcsát, és Őt választották életük ideáljának. Ettől kezdve az Ő arcát ismerték fel saját szenvedéseikben és testvéreikében. Őt látták a világ minden kis és nagy megosztottságában.

A háború befejezése után Mozgalom gyorsan terjedt Olaszországban, majd egész Európában és a kontinenseken is. Ma 186 nemzetben van jelen, világszerte mintegy 7 millióan tartoznak hozzá különböző nemzetiségű és vallású emberek. A Szentszék először 1964-ben fogadta el a Mozgalom statútumait, a megújított szabályzatot pedig a Világiak Pápai Tanácsa 1990-ben hagyta jóvá. Magánjellegű és egyetemes társulássá, és ezzel egyidőben pápai jogú társulássá nyilvánította.

A lelkiség nemcsak más keresztény felekezetek között terjedt el, hanem párbeszédet folytat a nagy vallások híveivel: zsidókkal, muzulmánokkal, buddhistákkal, sintoistákkal, szikkokkal stb. Sok nem vallásos meggyőződésű ember is részt vesz a Mozgalom céljainak megvalósításában, és együttműködik olyan egyetemes értékek érvényesítésében, mint a béke, a törvénytesség, az emberi jogok, a szolidaritás stb.

A Mozgalomhoz különböző társadalmi rétegekből származó és különböző foglalkozású emberek tartoznak: családok, fiatalok, gyerekek, papok, szerzetesek és püspökök.

A Mozgalomnak 18 ága van. Ezek között található 5 széleskörű mozgalom is, melyek a következő területeken működnek: az Új Család Mozgalom a családok egységéért, az Új Emberiség a társadalom megújulásáért, a Plébánia Mozgalom egyházi környezetben, ill. a Fiatalok az Egyesült Világért és a Gyerekek az Egységért a fiatalok körében tevékenykedik.

Az egység lelkiségének gazdasági kifejeződése, a „közösségi gazdaság”, miszerint a vállalkozók a hasznat közösbe teszik, egy részéből a szegényeket segítik, egy másik részét a „Szent Pál-i” értelemben vett „új emberek” képzését szolgáló struktúrákra, a harmadik részét pedig a vállalkozás fejlesztésére fordítják. Eddig 750 vállalkozás csatlakozott a tervhez több mint 30 országban.

Új utak nyíltak a társadalmi élet különböző területein, a politikában, a tudomány, a művészet világában, a kultúrában is. Megalakult az ún. Abba Iskola, amely az egység kultúrájának kidolgozásán fáradozik.

A világon több mint 30 kis „városka” született, ahol evangéliumi alapokon igazi társadalmi együttélés valósul meg. Az itt található családi házak, a templom, a különböző hivatású lakosok képzését szolgáló „iskolák” és a megélhetést biztosító kézműves műhelyek mellett igazi termelő tevékenység is folyik.

A Fokoláre Mozgalom számos társadalmi megnyilvánulásából kitűnik, hogy ezek az új kezdeményezések messze túlmutatnak a Mozgalom határain, ugyanis az alapító, **Chiara Lubich** eddig összesen 15 díszdoktori címet kapott.

Hazánkba a '60-as években érkezett a Fokoláre Mozgalom. A közeli országok, az Németország, Jugoszlávia, Ausztria, Csehszlovákia, Lengyelország fokolárjainak szeretete által kialakuló személyes kapcsolatok lassan-lassan közösséget teremtettek.

A Mozgalomnak Magyarországon jelenleg 1000 belső tagja van, és mintegy 10 000 ember csatlakozott hozzá más-más elkötelezettséggel.

Nyaranként a Máriapolik (többnapos lelkigyakorlatok) szolgálják a lelki elmélyülést, de az év folyamán is lehetőség van különböző csoportokban, helyi közösségekben a találkozásra.

A Mozgalom szívében a férfi és női fokolárok állnak, melyek tagjai szüzek és házasságok, akik az evangéliumi tanácsok szerint teljesen Istennek szentelik életüket. Hazánkban jelenleg 3 női és 3 férfi fokolárban, illetve ahhoz tartozóan összesen 60 Istennek szentelt férfi és nő él. 10 éve jelenik meg havonta az Új Város c. folyóirat, az olasz Città Nuova testvérlapja. Szintén havonta nyomtatják 15 ezer példányban az Életige szórólapot. Ez a Szentírás egy-egy mondatát és **Chiara Lubich** hozzá fűződő teológiai magyarázatát tartalmazza.

Anyák napja Története

Az Egyesült Államok kongresszusa 1914-ben rendelte először állami ünnepné az anyák napját. Európában a húszas években először a virágkereskedők szervezetei propagálták. Ausztriában 1924-ben a katolikus egyház azzal a hangsúllyal kezdte terjeszteni, hogy az iparosodással és gazdasági törekvésekkel együtt járó elvilágiasodás ellenében a természetes és egészséges élet és anyaság mellett emeljen szót. Hazánkban is az 1920-as években kezdődött megünneplése, és - akárcsak Ausztriában - hamar összekapcsolódott a májusi Mária-tisztelet hagyományával. Németországban és Ausztriában május második, nálunk a hónap első vasárnapja lett anyák napja. Ma már olyan természetes megemlékező napként üljük meg, amely vallási és társadalmi szempontból egyaránt égető problémánkra irányítja figyelmünket: a család, az anyaság tisztelete és megbecsülése nélkül nincs emberi és nemzeti jövő.

Reviczky Gyula : PÜNKÖSD

Piros pünkösdsé öltözik sugarba,
Mosolyogva száll le a világra.
Nyomában kél édes rózsá-illat,
Fényözön hull, a szívek megnyílnak,
Hogy először tűnt fel a világnak,
Tüzes nyelvek alakjába? támadt.
Megoldotta apostolok nyelvét,
Hirdeté a győzedelmes eszmét.
Piros pünkösdsé, juttasd tiszta fényed,
Ma is minden bánkódó szívének,
Hogy ki tévelyeg kétségbe?, homályba?:
Világító sugaradat áldja.
Habozóknak oldjad meg a nyelvét,
Világosítsd hittel föl az elmét.
Hogy az eszme szívből szívbe szálljon,
Diadallal az egész világon!
Piros pünkösdsé, szállj le a világra,
Taníts meg új nyelvre, új imára.
Oszlasd széjjel mindeütt az éjet,
Szeretetnek sugara, Szentlélek!

**A szilasligeti kápolnában minden hónap 1. vasárnapján
reggel 8.00 órakor görög katolikus szentmise van.**

„LÉPCSŐK”

A Kerepesi Római Katolikus Egyházközség lapja
Felelős kiadó és szerkesztő: Frajna András plébános
Főszerkesztő: Sohan Andrásné
Szerkesztők: Lobmayer Miklós, Lobmayer Miklósné
A szerkesztőség címe: 2144 Kerepes, Templom u. 17.
Tel.: 06/28/560-370 Fax: 06/28/560-371
e-mail: frajna.andras@vaciegyhazmegye.hu
Internetes honlap: www.szilker.hu
Megjelenik a hónap első vasárnapján 450 példányban

Szentmisék rendje:

A kerepesi templomban:

Vasárnap: **8.00 és 19.00**

Májusban hétköznapi:
19.00

előtte 18.30 litánia

Szilasligeti kápolnában:

Vasárnap: **11.00**